

nette Ambition — bruge Ordet „Personale“. Sa, han havde ogsaa en anden Grund, hvorfor man ikke kunde bruge Ordet „Mandskab“, nemlig fordi der tillige omtales kvindelige Bestjente i Politiet, paa hvilke Ordet „Mandskab“ ikke kunde passe. I den Anledning skal jeg blot minde om, at der i Danmarks Niges Grundlov staaer Ordet: „Kongen“. Under den grundlovgivende Rigsforsamling talte jeg med flere Jurister, blandt Andre med A. F. Krieger detsom, og spurgte ham, om det var tilstrækkeligt, at der stod „Kongen“, da vi jo ogsaa kunne faae en regjerende Dronning, og dertil svarede han: „Det er Noget, som følger af sig selv og som Enhver veed, at naar der staaer „Kongen“, saa gjælder det Samme om en regjerende Dronning som om Kongen“. Men jeg skal ikke gaae til Grundloven; jeg skal blot tillade mig at henvise den ærede Ordsfører til § 14, hvor der staaer et lillebitte Ord, han maa have overseet. Der staaer nemlig: „Ingen ved Politiet Ansat“ — det er det, som den ærede Ordsfører sigst forsvarede som godt Dansk, naaget det aldrig bliver det; det maa paa Dansk hedde: Ingen, som er ansat ved Politiet — „maa uden Politidirektørens dertil meddeelte Samtykke beholde nogen Gave eller Belsønning i Anledning af Udførelse af hans Tjeneste“. Altsaa, naar der er Tale om en af det kvindelige Politi, saa har hun Lov til at beholde det Modtagne, thi der staaer: „hans“, og detsom Ordet „Mandskab“ ikke kan gaae baade paa Mand og Kvinde, saa kan Ordet: „hans“ heller ikke. Man vil altsaa forkaste baade „Skriversue“ og „Mandskab“, naaget „Skriversue“, hvis jeg ikke meget feiler, ved anden Behandling blev vedtaget med 51 Stemmer imod 38, og „Mandskab“ blev endog vedtaget med 49 Stemmer imod 27. Jeg stulde dog haabe, at de 51 og 49 Medlemmer, som ved anden Behandling holdt paa „Skriversue“ og „Mandskab“, ville holde paa det endnu den Dag idag. Dernæst foreslaaer den ærede Ordsfører ligesledes paa Udvalgets Vegne at slippe Ordene „Krebsfoged“ og „Bysvend“, som ogsaa bleve vedtagne ved anden Behandling. Han siger, at han, saavidt han kunde, har efterkommet den Opfordring, der ved anden Behandling blev stillet til ham om, saavidt muligt at vare-

tage det danske Sprogs Løb i denne Lov. Sa, efter hvad han fortalte os — og derom kan der ikke være nogen Tvivl, vi have hans Ord derfor — saa har han i Udvalget holdt paa disse danske Benævnelser, men har staaet ene i Udvalget, fordi de andre 8 Herrere ere endnu stivere i Latinen end han, og saa mener han, at han har gjort Alt, hvad han kunde gjøre. Nei, der havde dog været een Ting at gjøre, og det havde været fuldkommen ærligt og hæderligt — dermed vil jeg dog ikke have sagt, at det, han nu har gjort, er enten nærligt eller uhæderligt — nemlig, hvis han ikke blot havde holdt paa disse Ord, som de stode, men ene havde stillet Ændringsforslag om, at de bleve optagne der, hvor de endnu ikke stode, saa at der kunde blive optaget tilsvarende Ord, der kunde støtte og bære dem. Jeg mener altsaa, at da den ærede Ordsfører kunde have gjort dette, saa har han ikke gjort Alt, hvad han kunde gjøre. Nu maa han med et Suk sige Farvel til disse Ord: „Bysfoged, Krebsfoged, Underfoged og Bysvend“, der findes i Loven, hvilke Ord han mener med det Samme ere begravne. Til disse Ord er han ganske ligesvem Fader, da det er han selv, der allerede over otte Dage før Svul har foreslaaet og bedet os om at foreslaae dem, og da det er han, som Løvedagen den 11te Januar kom til mig og gjorde det saa at sige til en Pligt for mig at foreslaae disse Ord. De ere altsaa hans egne Skabninger, han er Fader til dem, og naar han nu siger dem Farvel, saa maa han vistnok sige det med et Suk; men det forekommer mig da ogsaa, at der kunde have været Grund for ham til at holde ganske anderledes paa dem, end han gjør. Jeg havde tænkt mig tildeels andre Benævnelser, maastee ligesaa gode, maastee bedre, men jeg støttede mig til Udvalget, opgav mine egne, for at have en Støtte i Udvalget og i Udvalgets veltalende Ordsfører og derfor være saa meget sikrere paa, at de gik igjennem — altsaa, jeg opgav mine egne, og som en Følge deraf kan jeg ikke see disse Ord gaae bort — jeg haaber imidlertid, at de ikke skulle gaae bort — med det Suk, den Fadersorg, som den ærede Ordsfører. Jeg skal ikke sulte, thi jeg er ikke Fader til dem, jeg er i det Højeste kun Pleiefader, men jeg skal imidlertid være mere